

CLEE

Het leek wel of hij vloeibaar vuur dronk, want het hartenbloed veroorzaakte een flits van ziedende pijn door zijn hele lijf zodra het zijn tong raakte. Op de een of andere manier lukte het hem zijn greep op het flaconnetje niet kwijt te raken en hij bleef het tegen zijn lippen drukken tot de hele inhoud ervan zich een weg door zijn keel en slokdarm had gebrand. Hij schokte toen de pijn groeide, en trapte rond in het water toen die zo hevig was geworden dat zijn andere zintuigen werden uitgeschakeld. Zijn zicht veranderde van grijs in zwart. Hij vroeg zich af of hij zou sterven van pijn voordat Doodsblik Jan een stoot vuur uit zou spugen die hem zou koken terwijl hij watertrapte. Hoe dan ook, hij wist absoluut zeker dat hij nog maar een paar seconden te leven had.

Toen was het voorbij. De pijn was in één tel verdwenen. Clee knipperde en de zwarte leegte die zijn blik had gevuld werd opgeheven. Hij bevond zich nog steeds in het water, gewichtloos zwevend onder een schitterend oppervlak. Het water was koud, maar de kilte leek gedempt te worden door iets buiten de omtrek van zijn lichaam, een lichaam waarvan hij al snel beseftte dat het tot enorme proporties was uitgedijd. Wat hij om zich heen zag was een mengeling van kleuren, koele azuurblauwe tinten doorschoten met vegen oranje en hier en daar kleine spetters van diep rood. *Ze zien geen licht, maar warmte* had Ethelyne Droogsteen gezegd toen ze haar herinneringen met hem deelde in het vernielde amfitheater. Dat betekende dat hij de wereld opnieuw zag door de ogen van een draak.

Hij zag dat deze kleuren niet zo levendig waren als die die opgevangen waren door de verdoemde Zwarte van al die eeuwen geleden, maar elk gevoel van beperkt zicht werd volledig tenietgedaan door het geluid dat zijn oren bereikte. Het zei hem niets, maar hij voelde ergens in zijn hoofd een begrip opkomen, een instinctieve kennis in het bezit van degene die zijn

herinnering had bemachtigd. De conclusie was net zo onontkoombaar als angstwekkend. *Ik ben aan het trancen met Doodsblik Jan.*

Het beeld verschoof toen het geluid veranderde, een scherpe, luide kreet die de echo doorkliefde. Het schitterende oppervlak boven hem vervaagde terwijl Cleo door het water werd gestuwd, voortbewogen met een snelheid die elke menselijke machine te boven ging. Hij kon voelen hoe de hartslag van de grote draak versnelde van een gestaag en zwaar gedreun tot een snelle roffel, toen de luide kreet opnieuw klonk. Het was duidelijk een kreet van pijn, vermengd met panische angst. Cleo voelde Jans groeiende ontzetting terwijl ze door het water schoten, het begrip dat de trance hem verschafte maakte het mogelijk dat hij het herkende als ouderlijke zorgen. Ergens was zijn kind in nood.

Opeens verhevigde de pijnkreet tot gegil, zo doordringend dat er een stekende pijn door Cleos hoofd ging; toen werd het stil, opeens was het verdwenen. Een andere sensatie drong zijn bewustzijn binnen toen de schreeuw vervaagde: het geluid werd vervangen door een geur. Het was de geur die gewoonlijk honger opwekte in de buik van deze monsterlijke jager, maar hij wekte nu alleen wanhoop op. Bloed, maar niet van een prooi die bejaagd werd of van een drijvend walviskarkas waarvan gegeten kon worden. Dit was het bloed van een Blauwe draak.

Doodsblik Jan slaakte toen zelf een kreet, een brul van verdriet, diep uit zijn keel, waardoor de zee leek te schokken. Zijn vaart bleef echter onverminderd snel, en zijn massieve lichaam bewoog op en neer met woeste energie om hem voort te stuwten. De geur van bloed werd intenser, tot Cleo een donkere wolk rode mist voor zich zag opdoemen die afnam tot roze en waarvan de warmte hem tegemoetkwam. Jan minderde vaart toen hij de wolk naderde en Cleo merkte een donker raster in de warmte-wolk op, een net dat strak om iets groots en onbeweeglijks spande. Hij kon de donkere haken van enkele harpoenen zien die uit de dode Blauwe staken, een jong dier aan zijn grootte te zien. Bloed wolkte met nieuwe intensiteit op toen het net verschoof en het lijf omrolde in zijn greep toen het naar de oppervlakte werd gehesen. Jans blik volgde de zwarte lijnen van de touwen die het net ophaalden, en kwam uit bij twee lange donkere vormen die het oppervlak boven hem verstoorden. Hij kende deze vormen, wist dat ze gevaar inhielden en normaal gezien zou hij naar beneden zijn

gedoken, naar de veiligheid van de diepten. Maar niet vandaag.

Hij scheurde eerst het net uit elkaar. Zijn driehoekige, messcherpe tanden trokken het aan flarden, waardoor het afgeslachte jong erin bevrijd werd. Jan stopte even om het langzaam zinkende lijk te bekijken, dat in een mantel van bloed langzaam naar de koude donkere diepte zonk. Een nieuwe herinnering kwam Clees geest binnen. Een kleine Blauwe die zich uit zijn moeders baarmoeder bevrijdde om zich tegen zijn vaders massieve flanken te drukken, die zijn lichaam om hen heen boog in een beschermende omhelzing, terwijl hij een zacht lied zong om hun verwarring weg te nemen.

De herinnering vervloog en Clee merkte dat de blik van Jan zich weer op de twee donkere vormen boven hen richtte. Opnieuw brulde Jan, in een mengeling van wanhoop en woede. Het was een zeldzame emotie voor een Blauwe draak, voorbehouden aan het paarseizoen en het verdedigen van een territorium tegen agressieve jonge mannetjes. Nu steeg die razernij op tot ongekende hoogte en elke vezel van Jans lichaam spande zich. Clee voelde iets knappen in Jans geest; het was een krachtige schok die de laatste sporen van redelijkheid uitwiste. Het gebrul van de Blauwe stierf weg. Het was niet meer nodig zijn razernij te uiten door geluid. Hij wás razernij.

De twee donkere vormen begonnen te draaien, het water aan beide zijden van het schip begon te schuimen en een ritmisch gedreun klonk door de oceaan. Clee zag zachtgele bollen branden in het midden van elke zwarte vorm, terwijl de stokers van de Blauwjager het vuur flink opporden. Nerveus geworden door het plotselinge verlies van hun vangst, kozen de zeelui ervoor hier niet te blijven rondhangen. Het zou hen niet redden.

Jan bewoog zich naar de vorm aan de linkerkant, in een gestage maar ongehaaste nadering van onderaf. Hoewel de razernij nog steeds opborrelde in zijn geest, was zijn jachtinstinct niet verdreven en hij wist dat hij zijn energie moest sparen voor de uiteindelijke aanval. Toen hij ongeveer honderdvijftig voet van de draaiende schoepen van het stuurboordrad van de Blauwjager was, sloeg hij toe. Eén enkele slag van zijn massieve staart versplinterde de schoepen, en zorgde ervoor dat het schip in een onregelmatige cirkel rond bleef varen, overhellend na Jans klap. Kleine, donkere gestalten vielen rondom hem het water in, zeelui die van het hel-

lende dek gleden. Jan nam de tijd, beet elke spartelende man in tweeën en spugde de restanten uit, want echt lekker scheen hij de kleine monsters niet te vinden. Hun bloed was bitter en ze zaten vol botjes. En trouwens, hij was hier niet om te eten.

Nogmaals sloeg hij hard met zijn staart. Het was een krachtexplosie die hem zomaar de zee uit stuwde. Het schip gleed onder hem door terwijl zijn enorme lijf eroverheen zweefde; de zeelui onder hem staarden in doodsangst naar hem en begonnen te schreeuwen toen hij zijn kaken wijd opende en een spervuur van vlammen ontketende. Het vuur ging van de achterstevan naar de boeg, en verbrandde net zo makkelijk mannen als tuigage, de romp liep vol water en alles wat branden kon stond al snel in lichterlaaie.

Jan viel terug in de welkome koelte van de oceaan, zwom nog eenmaal rond het brandende schip en doodde de laatste verschroeide en nauwelijks levende zeelui die verspreid in het water lagen. Een plotselinge, harde vibratie zond schokgolven door de zee toen iets binnen in het schip ontplofte, waarschijnlijk een voorraad buskruit, gezien de grootte van de explosie. Jan keek toe hoe het schip brak en langzaam de diepte in zakte, met een donkere wolk bloed uit zijn in stukken gebroken romp. De geur van het bloed van zijn familie pookte Jans razernij nog erger op, Cleo voelde de nu al zo fragiele structuur van zijn geest nog verder verkrummen.

De enorme Blauwe steeg weer naar de oppervlakte, stak zijn kop boven het water uit en zag een tweede schip enkele mijlen naar het noorden, met rook die opkringelde uit de schoorstenen en schoepen die voortploegden terwijl het schip op stoom kwam. Het zou het schip niet redden.

De trance brak in deeltjes uiteen, en Cleo voelde weer een steek van pijn toen de gedeelde herinneringen door zijn hoofd flitsten in een caleidoscoop van zinkende schepen en afgeslachte zeelieden. Jans bestaan was duidelijk een nooit eindigende wraakgeschiedenis geworden, dagen en nachten spendeerde hij aan de jacht, de zinloze zoektocht naar meer monstertjes om te doden. Hij joeg pas op walvissen of reuzeninktvisen als de honger pijn begon te doen; voornamelijk speurde hij de oceanen af naar schepen, om alles wat hij vond te vernietigen, maar steeds waren er weer nieuwe.

Toen veranderde er wat, een verschuiving in de stortvloed van woede

en onvermoeibare jacht. Jan had jarenlang het gezelschap van zijn eigen soort gemeden, hij had hun lied van begroeting genegeerd zodra hij een roedel passeerde. In wezen begreep hij dat hij niet langer een van hen was, hun liederen van vriendschap en spel en de vreugde van de jacht waren echo's van iets wat voor altijd voorbij was; Jan kende slechts één lied, het woedelied. Maar toen kwam de dag dat hij iets nieuws opving, geen klaaglijke kreet die door de diepten zweefde, maar een lied in zijn geest.

Clee voelde een nieuwe pijnscheut toen het lied hem omhulde, vreemd en ontregelend en toch gruwelijk bekend. *De Witte*. De laag van kwaad-aardigheid was onmiskenbaar, al vond hij het onmogelijk om ingewikkelde gedachten van het beest te begrijpen. Maar hij voelde ze wel, plus het nieuwe doel dat Jans kop binnensijpelde en zich vermengde met zijn woede. Clee voelde hoe de Blauwe worstelde tegen dat wat binnendrong. Hij had zijn eigen doel al en wilde geen ander, maar de Witte was onverbiddelijk. Al snel werd het gevoel gecombineerd met een nieuwe stortvloed van beelden, van een ander schip, gezien door de ogen van een andere Blauwe. Dit schip was heel anders, een oorlogsschip, te oordelen aan de geweren. Bovendien had het geen schoepenraderen. *De Supérieur*, besefte Clee, toen hij een jonge vrouw een stel revolvers zag trekken op het benedendek. *Loriabeth, op de dag dat de Blauwe ons aanviel*.

Het beeld veranderde toen de kogels insloegen en er een rode mist ontstond die veel verborg van wat erna gebeurde, al bemerkte Clee dat de beweging opeens ophield, en hij herinnerde zich hoe hij en de Varestiaanse Bloedgezegende Zwart hadden gebruikt om de Blauwe vast te pinnen op zijn plaats, terwijl kapitein Heilmoer en luitenant Staalfijn het kanon in gereedheid brachten. Er was een flits door de rode mist en het beeld werd onmiddellijk zwart.

Het nieuwe doel dat door Jans geest stroomde werd een meedogenloos bevel toen het beeld van de *Supérieur* opdoemde. Deze keer kon Clee een heldere betekenis in de gedachten van de Witte onderscheiden: *Zuidwaarts... Dood ze*.

Het duizelde Clee toen Jans herinneringen rond hem heen wervelden. *Hij stuurde hem achter ons aan. Hij wist waar we heen gingen. Maar hoe?* Het antwoord kwam al snel bij hem op, vergezeld van een zweem van zelfverwijt dat hij dat niet eerder had ingezien. *Zilverpin*. Het restant van

haar bewustzijn had zich in zijn geest genesteld sinds haar verraad en haar dood onder de berg. *Hij volgde haar geur, en de Witte dwong die arme waanzinnige Jan ons achterna te gaan.*

Nog zo'n werveling van herinneringen: Jan die zich midden in een roedel bevond, al zongen de Blauwen waarmee hij zwom geen liedjes. De vernietiging van de Kraghurstbasis en zijn onderdrukte, maar nog altijd zichtbare genot als hij zoveel kleine monsters die in brand stonden zag. Jan die de *Superieur* achternazat door het kanaal tussen de Grippers en het Pakijs, het verpletterende gewicht van de enorme plaat losgeraakt ijs die hem meenam de diepte in, zo ver naar beneden dat de druk zijn machtige lichaam als papier dreigde te pletten. Maar Jan was niet doodgegaan, het was hem gelukt onder het gewicht vandaan te komen en zijn beschadigde spieren te strekken om het oppervlak te vinden. Al snel werd de uitputting hem te veel, en slap liet hij zich op de stroming verder drijven. Hij zou weer de diepte in zijn gezogen als de roedel hem niet had gevonden, en zich samenvoegde om hem naar de oppervlakte te dragen, waar hij eindelijk weer lucht kreeg. Maar hij was nog steeds gewond, en had tijd en voeding nodig om beter te worden. De andere Blauwen brachten walrus- en walvisvlees, en hongerden zich uit om hem te eten te geven. Als hij in staat was geweest tot zoiets, zou hij het lied van dank hebben gezongen. Maar ze waren niet echt van zijn roedel en die liederen waren een verre fluistering van wie hij ooit was geweest.

Hij at, hij genas, hij wachtte en toen kwam de grote opwelling van hitte van onderaf, die het ijs versplinterde en hem in staat stelde om achter de monsters aan te gaan die hem al dat letsel hadden toegebracht. Hij riep zijn stille roedel op, stuurde ze als verkenners het in stukken gebroken ijs op, tot er een zijn prooi vond. Een nieuw schip, een zonder hittebron binnen de romp, maar met monsters die het dek op en neer liepen. Hoe gestoord Jan ook was, hij was niet dom. Nadat hij recent door de handen van deze wezens geleden had, koos hij voor een slimmere aanpak. Hij stuurde zijn roedel vooruit zodat zij het het zwaarst te verduren kregen van de onnatuurlijke, gruwelijke verdediging van het schip. Hij zag de in stukken geschoten, wentelende Blauwe lijken een voor een zinken. Zijn woede werd de kop ingedrukt, en het dwong zijn beschadigde geest geduldig te zijn. Pas toen de laatste van zijn roedel in de diepte verdwenen was,

met een spoor van bloed uit de snee in zijn nek, besloot hij toe te slaan.

Maar er dook een nieuw soort afleiding op, een opwelling van hitte van onderen, begeleid door een grote wolk luchtballen; er steeg iets pijlsnel naar de oppervlakte op. Jan had geen idee wat dat ding kon zijn, want zijn blik kon niet door het oppervlak van de romp heen om hittebronnen te kunnen onderscheiden. Maar toen het uit de golven opdook en daar bleef dobberen, zag hij er vier monsters uit klauteren en hij wist dat hij zijn eerste hapklare prooi in lange tijd gevonden had. Een ondiepe duik en dan een snelle opwaartse stoot waren genoeg om de wezens te laten spartelen in het water. Jan ging op de eerste de beste af, even grommend van pijn omdat een van de monsters op het schip iets naar hem geworpen had, iets kleins wat genoeg snelheid bezat om een gat in zijn schubben te boren. Maar het was een bekende steek, zijn schubben droegen de littekens van veel van dat soort irritaties, en met zijn prooi zo dichtbij schonk hij er geen aandacht aan.

Het wezen dat worstelde in het water keek naar hem op met piepkleine kraalooigjes, zijn klauwtjes tastten naar iets om zijn nek. Een wapen mis-schien. Alsof zoiets kleins hem kwaad zou kunnen doen...

Clee zag het beeld van zichzelf in Jans geest, watertrappelend tot hij bevroor en uiteenspatte, en hem in een vormeloze, veelkleurige mist achterliet. De mist wervelde in pluimen om hem heen, die samengroeiden tot dichte, felgekleurde wolken, die dan weer uiteengingen. Hier en daar zag hij een glimp van vastere herinneringen, drijvende Blauwe lijken, mismaakte zeelieden, brandende schepen. Dit was dus het geestespano-rama van Doodsblik Jan. Onder de gruwelen voelde Clee een zware klomp verwarring die zijn eigen bewustzijn onderdrukte, doorschoten met groeiende woede.

Je kunt me hier voelen, ja toch? vroeg Clee, en hij hoopte maar dat de draak een betekenis aan zijn gedachten kon geven. De omringende mist flakkerde. Rode vorken van knetterende bliksem gaven aan hoe snel Jans woede groeide. *Nou ja, je zit nu toch voorlopig met me opgescheept. Dus laten we een praatje maken.*

Weer schoot de bliksemflits door zijn hoofd, bloedrode uitlopers reik-ten vanuit de mist naar Clee om hem te omhullen, te verscheuren met meedogenloze, opperste walging. Hij pantserde zich tegen deze gevoelens,

onderdrukte de golven van misselijkheid en verwarring die dreigden de trance te beëindigen. *Ik weet dat je alle reden hebt om mij en mijn soort te haten*, hield Clee vol, terwijl de misselijkheid overging in pijn. *Maar de Witte...* Hij verslikte zich toen de pijn plotseling veranderde in een foltering die diep in zijn wezen doordrong. Het geestespanorama verschoof weer en hij voelde het naderend verlies van de trance toen Jan al zijn wilskracht inzette om de gehate indringer uit zijn kop te krijgen.

Onderhandelen werkt niet, besepte Clee, die zijn eigen wilskracht terugvond, waardoor het geestespanorama fel voor hem opflitste, met nog meer beelden van dood en vuur. *Hij is gewoon te gestoord*. Hij deed zijn best alles in zich naar boven te brengen wat Ethelynnne had gezegd over het effect van het drinken van hartenbloed, hoe het haar daardoor was gelukt Lutharon te temmen. *Nee*, herinnerde hij zichzelf eraan. *Niet temmen*. Een 'wederzijds begrip' noemde ze het. Maar hoe moet je begrip krijgen van een geest die beschadigd is door zoveel ijselijke herinneringen? Hij wachtte even toen er meer woorden van Ethelynnne in hem opkwamen: *Drakenherinneringen sterven namelijk niet met het individu, snap je, maar stapelen zich op over vele generaties in de bloedlijn*.

Hij nam de chaotische omgeving in zich op, het duizelde hem binnen de razernij van Jans niet-aflatende pogingen om hem te verdrijven. *Lutharon herinnerde zich de Witte*, dacht Clee. *Al had hij hem nooit gezien*. Misschien had een van Jans voorouders hem ook wel gezien. Maar wat dan nog? De ervaringen van Jans voorouders zouden nooit genoeg zijn om hem te genezen van zijn waanzin. Toen dook er ineens iets op wat Zilverpins geestverschijning had gezegd, een klein brokje inzicht dat hem eraan deed denken dat ze meer was geweest dan alleen de vazal van de Witte: *Wat zijn mensen trouwens, behalve een verzameling herinneringen?*

Clee verzamelde al zijn wilskracht en liet die toen in een fractie van een seconde gaan, waarbij alle mist om hem heen weggeblazen werd. Hij voelde Jan schudden door de impact, zijn woede verdween even door die uitbarsting van mentale kracht. *Zal het hartenbloed wel zijn*, dacht Clee. *Geeft extra vermogen in de trance*.

Hij richtte zijn aandacht op de restanten van herinneringen die nu rondom hem dreven in de verder zwarte leegte van Jans geest, zag nog meer glimpen van nog bloederigere, door vlammen opgewekte wraak. Hij

strekte zich naar een ervan uit, het was een balletje met een visioen van de aanval op de Kraghurstbasis. Hij richtte zijn wilskracht erop, dwong hem in te krimpen tot een kraal, voordat hij hem in kruimels uiteen liet vallen. Hij ging verder, speurend door Jans geestespanorama, terwijl hij alle traumatische herinneringen die hij kon vinden verbrijzelde. Jan vocht ertegen, flits na flits van rood licht knetterde door de ruimte, maar met steeds minder kracht naarmate de herinneringen weggevaagd werden. Clee kreeg ze niet allemaal te pakken, sommige waren te vormeloos om ze te vangen en andere alleen snippers van nauwelijks onthouden slachtpartijen. Hier en daar kwam hij zeldzame momenten van sereniteit tegen, van vreugde zelfs, die voornamelijk te maken hadden met Jans leven vóór de waanzinnige razernij van zijn wraak. Die liet Clee met rust, al waren het er weinig met veel ruimte ertussen en zeker niet genoeg om het beest te genezen van zijn waanzin.

Verwarring heerste in het geestespanorama toen Clee de laatste van de grote gruwelen verbrijzelde: de doodstrijd van een Blauwjager die Jan dagenlang had geterroriseerd, door elke paar uur op te duiken om een zeeman of twee te verbranden voor hij onderdook om de overlevenden na te laten denken over hun naderend lot. Mensen, zo leek het, hadden hem de geneugten van sadisme geleerd. Al Jans weerstand sijpelde weg toen zijn geheugen vrijwel geheel tot stof verging, en hij slechts het flauwste vermoeden had van wie of wat hij was. *Ik zou nu kunnen gaan*, wist Clee. *Ik zou de trance kunnen eindigen en hem onder het ijs kunnen laten zwerfen, met een voor altijd gebroken geest.* Maar welk nut zou dat hebben?

Laten we eens zien wat je voorouders je hebben nagelaten. Clee reikte in zijn eigen herinnering, riep het levendigste beeld van de Witte op dat hij kon vinden, die laatste glimp van onder de berg toen hij tekeering te midden van zijn zwerm kleintjes die net uit het ei waren gekomen. *Doet het je ergens aan denken?* vroeg hij Jan, die er geen antwoord op gaf. *Kom op, er moet toch zoets in je zitten, heel diep begraven.*

Toen zag hij het, een flauw geflakker in de leegte. Clee zette al zijn wilskracht in, trok het geflakker naar zich toe, liet de herinnering van de Witte erin stromen, zodat hij groeide, uitgroeide tot een uitzicht van een brede hemel boven een grijze, woelige zee. Blauwen lieten het water overal kolken, lange lichamen sneden door de golven, terwijl boven hen

een strijd aan de gang was. Rode en Zwarte draken raasden onder de grijswitte wolken, wierpen vlammen naar elkaar of klemden zich aan elkaar vast in een griezelige warboel van zwiepende staarten en happende kaken. Draken stortten met onverbiddelijke regelmaat in zee, en zonken direct of bleven spartelen aan de oppervlakte, terwijl hun wonden bloed lekten in het water. De Blauwen negeerden de getroffen Roden en vielen en masse de Zwarten aan met laaiend vuur en knarsende tanden. Clee voelde de leegte van de geest die deze herinnering had behouden, verder zonder gedachten, maar vol van het doel dat niet van hem was. *Dood ze*, klonk het bevel, en het beeld verschoof toen de eigenaar van deze oeroude ogen zich focuste op een verminkte Zwarte in de buurt, die tevergeefs probeerde op te stijgen met een onbeschadigde vleugel. *Dood ze al...*

Toen was het weg. Het doel, het bevel verdween uit de geest van de Blauwe, waardoor een heel andere sensatie kon binnenstromen. De Blauwe stopte zijn aanval toen de noodzaak om te vechten vervaagde. In plaats daarvan zwom hij rondjes om de worstelende Zwarte, zong een vreemd weeklagend lied tot de krachten van de Zwarte het begaven en hij onder de golven verdween. De Blauwe richtte zijn blik naar de hemel, zag dat de strijdende partijen zich van elkaar gescheiden hadden. De Roden vormden een rommelige roedel en gingen op weg naar het noordoosten, terwijl de overlevende Zwarten naar het westen vlogen. Clee kon nog net de onscherpe, maar onmiskenbare vorm van een menselijke berijder op ten minste een van de Zwarten zien, voor ze een wolk indoken en uit het zicht verdwenen.

Het einde van de oorlog, besefte hij. De eerste. De Witte was dus eerder opgestaan en ze hadden hem op de een of andere manier verslagen.

Hij dacht er niet verder over na hoe dat kon, want het antwoord was duidelijk niet te vinden in de geest van deze lang geleden gestorven Blauwe voorouder. Hij woelde door de herinneringen, merkte dat het een veel minder ontwikkeld wezen was dan Jan, met vrolijke liederen en met slechts een minieme hoeveelheid woede. *Een simpele ziel*, dacht Clee, en voelde zich even schuldig. *Ik vraag me af of je je nieuwe wereld wel fijn zal vinden.*

De kou omvatte hem als een stalen vuist zodra de trance oploste, en hij stootte een snik uit die als een schreeuw geklonken zou hebben als hij er de lucht voor had gehad. Hij dreef op de golfslag toen de grote Blauwe weer onder water zonk, waar hij vlak in de buurt bleef zweven, zijn kop nauwelijks boven het oppervlak en met één oog gericht op Cleo. Hij kon zijn lied in het water voelen dreunen, vervuld van wanhoop. Het leek erop dat de trance hem een begrip van Blauwliederen had gegeven.

Geplons trok Cleos blik naar links, waar hij Kriz en Loriabeth zag worstelen om luitenant Sigorals hoofd boven water te houden; het gezicht van de Corvantijn was lijkleek en zijn ene goede oog stond dof. Er kwam een hoop gespetter van rechts, in combinatie met het overvliegende gefluit van kogels en het flauwe geknal van geweervuur. Het lied van angst van de Blauwe die ooit Doodsblik Jan was geweest steeg in toonhoogte terwijl hij weer onder water dook en wegzwom van de regen van projectielen.

‘Stop!’ schreeuwde Cleo en draaide zich om naar het schip, maar zijn woorden werden verstikt door zijn klapperende tanden. Hij zag een rij gewapende mannen aan de reling; oom Braddon was er een van. Prediker stond rechtop in het kraaiennest, geweer tegen de schouder. Wat nog zorgwekkender was, was dat luitenant Staalfijn en kapitein Heilmoer druk bezig waren om een kanon op zijn plaats te duwen. De loop had klaarblijkelijk wat te verduren gehad, hij was dik omwikkeld met touw, en Cleo vroeg zich even af of een kanonschot niet gevaarlijker was voor de bemanning dan voor Jan.

Cleo haalde diep adem tot zijn longen vol zaten en schreeuwde met al het volume dat hij kon opbrengen: ‘STOP DAT VERDOMDE SCHIETEN!’ De woorden echoden over het tussenliggende water, en alle activiteit op het schip verdween. Cleo zag Heilmoer duidelijk verward rechtop komen van het kanon.

‘Cleo!’ hijgde Loriabeth verstikt en hij zag Sigoral uit haar greep glijden. Cleo zwom naar ze toe en dook, greep het jasje van de Corvantijn vast voor die buiten bereik zonk en trok hem weer naar het oppervlak. Kris en Loriabeth kwamen erbij en woest watertrappend wisten ze hem met zijn drieën boven te houden. Er klonk geschreeuw van het schip. Cleo strekte zijn nek en zag dat Heilmoer enkele mannen beval een sloep te water te laten. *Dat duurt te lang*, wist Cleo echter, en keek weer naar Sigorals bloe-

deloze gelaat. Ook Kriz en Loriabeth waren aan het eind van hun Latijn omdat de ijzige kou van het water hun laatste krachten snel uitputte.

Hij draaide zich om naar de plek vijftig voet verder waar de enorme Blauwe nog altijd rondhing en zijn klaaglijke angstlied zong. Clee concentreerde zich, riep de herinnering aan het vernieuwde geestespanorama op die hij in de kop van het beest had vervaardigd, en vulde het met een eigen wanhoopsroep. De reactie van de Blauwe was verrassend snel; met een enkele zwiep van zijn staart schoot hij op ze af. Hij rolde om en bood zijn rugstekels aan.

‘Pak maar vast,’ zei Clee tegen de anderen en greep zelf de dichtstbijzijnde. Hij pakte het benige uitsteeksel en Sigorals jasje allebei stevig vast voor hij zich naar het beest toe trok. Kriz moest Loriabeth helpen, die te moe was om haar armen uit het water te steken. Ze sloeg een van Loriabeths armen rond haar borst en trok hen allebei naar de enorme flank van de draak. Toen ze zich allemaal goed vast hadden gegrepen, rolde de Blauwe weer een kwartslag om en tilde hen boven de ijzige kou van het water uit en begon ze naar het vreemde schip te dragen.

Terwijl ze door het water zoefden zag Clee nog iets drijven op het oppervlak – zijn rugzak, drijvend gehouden door de bolvormige inhoud ervan. *Langzaam*, zei hij tegen de Blauwe, die braaf zijn snelheid aanpaste, zodat Clee zich kon uitstrekken om zijn bagage te pakken. *Geen zorgen, kleintje*, troostte hij het ei in gedachten. *Ik heb je te ver met me meegesleept om je nu achter te laten*.

Hij keek op toen het dek van het schip boven hen opdoemde, waar hij een rij grauwe en verbaasde gezichten zag. Oom Braddon was de enige uitzondering. Als hij al verbaasd was geweest, werd dat duidelijk verdrongen door de vreugde toen hij zijn dochter zag. ‘Je hebt een nieuw troeteldiertje gevonden, zie ik,’ zei Braddon, en zijn zware baard werd breder toen hij breeduit glimlachte.

‘Eerder een nieuwe vriend,’ antwoordde Clee.

‘Maar dat is Doodsblik Jan!’ zei een lid van de bemanning. Het duurde even voor Clee Skrimschijn herkende onder zijn warrige baard. De vroegere smokkelaar hield een geweer in zijn benige handen terwijl hij met grote ogen in zijn uitgemergelde gezicht naar het massieve lichaam van de Blauwe staarde. ‘We moeten hem doodschieten, schipper!’ riep

hij schril aandringend naar Heilmoer. ‘Nu meteen, doodschieten, zeg ik!’

Toen hij het instemmende gemompel van de andere bemanningsleden hoorde en de twijfel op het gezicht van de kapitein zag, zei Clee: ‘Die naam past niet meer bij hem. Deze jongen’ – en Clee leunde naar voren om wat klopjes op de brede schubbige plaat tussen de ogen van de Blauwe te geven – ‘heet van nu af aan Ouwe Jan. En hij gaat ons hiervandaan krijgen.’